"ఆయుర్దాయం ఇక ఐదురోజులే" అన్న హెడ్డింగ్‌తో వార్త పెద్ద పెద్ద అక్షరాల్లో పడింది. దానిక్రింద "ఢిల్లీలో అధికారుల సమావేశం" అని వుంది.

అతడికి నవ్వొచ్చింది.

ప్రపంచం ప్రళయాన్ని ఆపటానికి ఢిల్లీలో అధికారులు ఏం చెయ్యగలరు?.

ప్రతీ చిన్న విషయాన్నీ గోరింతలు కొండంతలు చేసి సర్క్యులేషన్ పెంచుకునే ఒక తెలుగు దినపత్రిక ప్రళయం రకరకాల వార్తల్తో పేపరంతా నింపింది. పవిత్రమైన హెడ్డింగులు.... దానికింద చిత్రమైన వార్తలు.

భగవంతుడే శరణ్యం

-రోజులు గడిచేకొద్దీ మృత్యువు ముంచుకొస్తున్నదని ప్రజలు గజగజ వణికిపోతున్నారు. గుండెబలం లేనివాళ్ళు రోజూ చస్తూ బ్రతుకుతున్నారు.

ఇంకోచోట ఇంకోవార్త.

రామనామతారకం

-ఈ రోజునుంచీ అయిదు రోజులపాటూ రామనామాన్ని జపించిన వాళ్ళని ఆ నక్షత్రం ఏమీ చేయదని భగవతార్ చెప్పారు. పూనాకు చెందిన ప్రముఖ జ్యోతిష్య శాస్త్రవేత్త ఎ.ఇ.ఐ.యస్ అన్న అక్షరాలు తమ పేర్లో వుంటే మరణం తప్పదని పేర్కొన్నారు.

ప్రధానికి నవ్వొచ్చింది. పై నాల్గు అక్షరాలలో యేదో ఒకటి లేకుండా యెలా వుంటుంది? అయినా ఆ పత్రికలకి బుద్ధిలేదు. ప్రజలు అసలే భయభ్రాంతుల్తో వుంటే యీ వార్త లేమిటి?.

వీళ్ళ మొరాలిటీ ఏమైంది?.

అసలు తనే తప్పుచేశాడు. పదిరోజుల క్రితమే ఆర్డినెన్స్ ద్వారా యీ పత్రికల్ని కంట్రోలు చెయ్యవలసినది.

ఇప్పుడనుకొని ఏం లాభం?.

జగదీష్ చాలా వర్రీడ్‌గా-ఆందోళనగా కనిపిస్తున్నాడు.

వాళ్ళ ప్రెసిడెంటు నివాస స్థలానికి చేరుకొనేసరికి ఎనిమిదయింది. అప్పటికే అక్కడ మిగతా వాళ్ళున్నారు. అయిదు ఏరియాల లెఫ్టినెంట్ జనరల్స్(ఆర్మీ), చీఫ్ ఆఫ్ ది నావల్ స్టాఫ్, మార్షల్ ఆఫ్ ది ఎయిర్ ఫోర్సెస్-అందరికంటే పైన-సుప్రీమ్ కమేండర్ ఆఫ్ ది ఆర్మ్‌డ్ ఫోర్సెస్-ది ప్రెసిడెంటు ఆఫ్ ది ఇండియా. వీళ్ళు చేరుకోగానే సమావేశం మొదలైంది. సమస్య చాలా చిన్నది, కానీ ఫలితాలు ఊహించలేనటు వంటివి.

సైన్యంలో చాలామంది తమ తమ ఇళ్ళకు వెళ్ళిపోవాలనుకుంటున్నారు. అదీ సమస్య.

ఈ పది రోజులూ తమ తమ భార్యా పిల్లల్తో గడిపి- చావును సకుటుంబంగా

ఆహ్వానించాలనుకుంటున్నారు.

ఆ హాల్లోవున్న వారందరి మొహాలూ గంభీరంగా వున్నాయి. చాలాసేపు ఎవరి ఆలోచనలో వాళ్ళుండి యెవరూ మాట్లాడలేదు. సైనికులు క్రమశిక్షణకి అలవాటుపడినవారు కాబట్టి- తమ కోర్కెని పై అధికారులకి విన్నవించుకున్నారు. కొన్ని దేశాల్లో అప్పుడే సైన్యంలో అలజడి మొదలవటం- చాలామంది 'కనబడకుండా' పోవటం జరిగింది.

చర్చ చాలాసేపు జరిగింది.

ఈ ముందు పదిరోజులూ యెలా వుంటుందో తెలీదు. ఎప్పుడు ఎవరి అవసరం వస్తుందో తెలీదు, అలా అని సైన్యాన్ని 'బలవంతంగా' ఆపలేం.....మొత్తానికి ఓ నిర్ణయం జరిగింది.

కెప్టెన్ లెవల్ నుంచీ పైనవున్న అధికారులు మాత్రం వుండాలి. మిగతావారు ఆగష్టు పన్నెండు నుంచీ వెళ్ళిపోవచ్చు.

రాత్రి పదింటికి సమావేశం ముగిసింది.

ఇక్కడ ఇది ముగుస్తున్న సమయంలో.....

ప్రపంచం

లిబియా రాజధాని ట్రిపోలీలో ఒక రహస్య సమావేశం జరిగింది.

ఇరాన్, సిరియా, యమెన్, సుడాన్, జోర్డాన్ ప్రధానమంత్రులు అందులో పాల్గొన్నారు.

ఇంతమంది ఒకచోట కూడేరంటే, దానికి గమ్యం ఒక్కటే. ఇజ్రేల్.

"జెరూసలేం" అంటే "శాంతినిలయం" అని అర్థం కానీ అదేం చిత్రమో? ఆ నగరంలో "శాంతి" అన్న పేరే వినపడదు. క్రీస్తుశకం డెబ్భైలో రోమన్లు దానిని సర్వనాశనం చేసేరు. దాదాపు 10 లక్షలమంది యూదుల్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా చంపేరు. మూడంతస్తుల భవనాలమీద నుంచి పసిపిల్లల్ని రోడ్లమీదకు విసిరేసేరు. జెరూసలేంలోకి యూదుల ప్రవేశం నిషేధించబడినది.

ఇది జరిగిన పంతొమ్మిదివందల సంవత్సరాల తరువాత ఇజ్రేల్‌కి విముక్తి లభించింది. ఈ మధ్య కాలంలో ఆ నగరం నలభైఆరు దండ యాత్రలకి గురి అయింది.

ప్రవక్త మహమ్మద్ స్వర్గానికి వెళ్ళింది ఇక్కణ్నుంచేనని మహమ్మదీయుల నమ్మిక. మక్కా మదీనాల తర్వాత ముస్లిమ్‌లకు ఇదే పవిత్ర స్థలం. అయితే క్రీస్తుని శిలువ వేసింది కూడా యిక్కడే. అందుకు క్రైస్తవులకి యిది "దేవుడు తన పేరు వ్రాసిన నగరం" అయింది.

1948లో బ్రిటీషు వలన రాజ్యం నుంచి ఇజ్రేల్ స్వాతంత్ర్యాన్ని పొందిన కొన్ని గంటల్లోనే చుట్టూ వున్న ఎనిమిది అరబ్బు రాజ్యాలు మూకుమ్మడిగా దండెత్తి దాన్ని నామరూపాలు లేకుండా చెయ్యాలని చూసి ఓడిపోయింది.

యూదుల గుడి-ముస్లిమ్‌ల మసీదు వున్న ‘డూమ్ ఆఫ్ ది రాక్’ భూమ్మీద మనుషులున్నంత వరకూ సమస్యగానే వుంటుందని మేధావుల అంచనా-

* * * * * *

కమేండర్ ఇన్ ఛీఫ్ సూడాన్- “ఈ ఆఖరి రోజుల్లో జెరూసలేంని జయించకపోతే దేవుడు క్షమించడు”అని అన్నారు.

ఈజిప్టు ప్రెసిడెంట్ ఒకే ఒక మాట అన్నాడు. “ఇజ్రేల్‌ని సముద్రంలోకి తోసెయ్యాలి. త్రో ఇట్ ఇన్ ది సీ-”

అందరూ హర్షధ్వానాలు చేసేరు.

అయిదు నిమిషాల అనంతరం ఒక తీర్మానం చెయ్యబడింది.

“ప్రపంచపు ఆఖరి రోజుని ‘సెలబ్రేట్’ చేసుకోవటానికి మేమంతా జెరూసలేంలో కల్సుకొంటాం- అని ప్రతిజ్ఞ చేస్తున్నాం. జెరూసలేంని దక్కించుకోవటానికి, మా పవిత్ర స్థలాన్ని ఆఖరి రోజుల్లో మా అధీనంలో ఉంచుకోవటానికి ప్రాణాలైనా అర్పిస్తాం. యుద్ధాన్ని ప్రకటిస్తున్నాము”.

ప్రతి ఒక్కరూ ప్రమాణం చేసేరు.

ప్రపంచపు రాజకీయాలు ఇలా మారుతూవుంటే, ఇంకోవైపు సాంఘికమైన మార్పు ఇంకోలా వుంది. మత్తుమందు మనిషిని మానసికంగా బలహీనుడ్ని చేస్తుంది. అమెరికాలో దాదాపు కోటిన్నర జనాభా, ముందు అలవాటుపడిన వారున్నారని అంచనా. ప్రపంచం అంతమవబోతుందనగా అది మూడు కోట్లకి పెరిగింది. మార్జువానా, హెరాయిన్‌ల ధర రెండింతలైంది.

చావు భయాన్ని మత్తులో పోగొట్టుకోవడం మనిషికి సులభంగా కనిపించింది.

భూమి పేలిపోయినా పర్వతాల ఉపరిభాగం సురక్షితం అనే నమ్మకాన్ని కొంత మంది శాస్త్రజ్ఞులు వ్య క్తం చేసేరు. ఆ మాటల మీద నమ్మకం వున్న వాళ్ళు పదిరోజులకు సరిపడా ఆహార పదార్థాల్ని మూటకట్టుకొని కాంచనగంగ, మకాలు మౌంట్ బ్లాంక్, ఆల్ఫ్స్ పర్వతాల మీదకు వెళ్ళి పోయారు.

అయితే, ప్రపంచంలో ఎత్తయిన ఈ పర్వతాలు ఆ తర్వాత రెండు రోజుల్లోనే పేలిపోయేయి. వెళ్ళిన వాళ్ళు సజీవసమాధి అయిపోయేరు- నిశ్శబ్దంగా- మిగతా ప్రపంచానికి గుర్తులు కూడా మిగల్చకుండా....

ఆగష్టు పన్నెండు

ప్రొఫెసర్ ఆనందమార్గం తన ఇంట్లో గదిలో కూర్చొని వున్నాడు. అతడి ముందు కప్పులో

టీ డికాక్షన్ వుంది. అది చల్లారిపోయి రెండు గంటలయింది. దాన్ని గురించి పట్టించుకోకుండా ఆలోచిస్తున్నాడు. దాదాపు డెభ్భై గంటల్నుంచీ ఒకటే ఆలోచన.

పదిహేడో తారీఖు పదకొండు గంటలా- పన్నెండు నిముషాలకు మూడు సెకన్లపాటు భూమిని ఆ నక్షత్ర ఆకర్షణ నుంచి తప్పించటం ఏలా?

ప్రొఫెసర్ ముందో కాగితం వుంది. దాన్నే చాలాసేపటి నుంచీ పరీక్షిస్తున్నాడు.

ఇంతలో తలుపు చప్పుడైంది.

రమణ!

"ఆఫీసు కెళ్ళలేదా?" అడిగాడు.

రమణ క్షణం విస్తుపోయి సర్దుకున్నాడు. మతిలేని ప్రొఫెసర్ మాటిమాటికీ తన పేరు సార్ధకం చేసుకుంటూ వుంటాడు.

"మీరు బయటకొచ్చి ఎన్ని రోజులయింది?"

"నాలుగురోజులు. ఇప్పుడే బయటకు వెళ్దామనుకుంటున్నాను. ఇంట్లో ఏమీ లేవు."

"బయట కూడా ఏమీ దొరకవు" అన్నాడు రమణ. "ఒకసారి బయటికొచ్చి చూడండి. అంతా స్మశానం.... స్మశానంలా వుంది."

ప్రొఫెసర్ ఒక్క క్షణం మాట్లాడలేదు. రమణే అన్నాడు "మా నాన్న చివరిరోజులు కాశీలో గడపాలన్నాడు. ప్రయత్నిస్తే రైళ్ళు నడవటం మానేసి రెండ్రోజులయిందని తెలిసింది."

"మొత్తం స్థంభించిపోయించిందన్నమాట."

"అంతా కాదు...." రమణ కంఠంలో గంభీరత చోటుచేసుకుంది. "మనిషిలో రాక్షసత్వం పురులు విప్పుకుంటుంది."

"అంటే....?"

"అందమైన ఆడవాళ్ళున్న యిళ్ళలోకి జొరబడి గూండాలు మానభంగాలు చేస్తున్నారు. ఆహారపదార్థాల్ని దోచుకుంటున్నారు. అడ్డుకొనేవారు లేకపోవడంతో పైశాచికత్వం విజృంభించింది. చావెలాగూ తప్పదని తెలిసి మనిషి అన్నిటికి తెంగించాడు. ఈ చీకట్లో చిన్న వెలుగురేఖ ఒకటే. పాపభీతితో డబ్బున్నవాళ్ళు చేస్తున్న సంతర్పణలు...."

"పాప భీతా?"

"అవును" అన్నాడు రమణ. "చాలా విషయాల్ని బయట పెడుతుందది. పాపం ఒక శ్రేష్ఠిగారు - ఎన్ని తరాలనుంచి సంపాదించిన పాపపు డబ్బుని బంగారంగా మార్చుకున్నాడో- తన మూడో అంతస్థుమీదకి యెక్కి నాణేల్ని వెదజల్లి పిచ్చివాడైపోయాడు."

"ప్రళయం తప్పదనే నమ్మకం అంత బలంగా ఏర్పడిందా అందరికీ."

"మామూలుగా అయితే నమ్మకమూ, అపనమ్మకముల మధ్య కొట్టుమిట్టాడేవారు. కానీ

ఇప్పుడు ప్రత్యక్షంగా భూమి బీటలు వారడం కనిపిస్తూనే వుంటే- ఇంక తమనెవరూ రక్షించలేరని నమ్మకం ప్రబలుతోంది."

ప్రొఫెసర్ ఉలిక్కిపడి "భూమి బీటలు వారుతోందా?" అని అడిగేడు.

రమణకి విసుగేసింది. "ఒక్కసారి బయటకు రాకూడదూ" అన్నాడు. "జరుగుతున్న విధ్వంసకాండ కాళ్ళారా చూడొచ్చు."

"లేదు లేదు ఇక్కడే వుండాలి. ఏదయినా చెయ్యాలి. ఏదయినా ఆలోచించాలి. ఏదయినా చేసి ప్రపంచాన్ని రక్షించాలి."

రమణ జాలిగా ఆ మతిలేని ప్రొఫెసర్‌కేసి చూసేడు. ప్రళయకాలపు ఝంఝామారుతంలా దూసుకు వస్తున్న ఈ నక్షత్రాన్ని ఈ అల్పజీవి ఎలా ఆపుతాడు?

లేచి "వెళ్ళొస్తాను" అన్నాడు.

"అప్పుడేనా?" అన్నాడు.

"వంతుల ప్రకారం కాపలా కాస్తున్నాం."

ప్రొఫెసర్ ఆశ్చర్యంగా "ఎందుకు?" అన్నాడు.

"ఎందుకా...." పేలవంగా నవ్వాడు రమణ.

"ప్రభుత్వం యంత్రాంగం పూర్తిగా స్థంభించి పోయినందుకు. ప్రజల్ని ప్రజలే రక్షించుకోవలసి వచ్చినందుకు."

ప్రొఫెసర్ లేచి, "ఇక్కడ ఇలా వుంటే మిగతా దేశాల్లో ఎలా వుంది?"

"తెలీదు."

"ఏం?"

"రేడియోస్టేషన్లు పని చెయ్యటం మానేసి రెండ్రోజులయింది."

ప్రొఫెసర్ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు.

"వెళొస్తాను" అన్నాడు రమణ.

ప్రొఫెసర్ మాట్లడలేదు.

రమణ లేచి బైటకొస్తూ తలుపు బలంగా వేసి ముందుకు నడిచేడు. లోపల ప్రొఫెసర్ తిరిగి కాగితాలు పరిశీలించసాగేడు.

తలుపు బలంగా వేసినప్పుడు ఆటోమాటిక్ లాక్ పడిపోయిందని బయట రమణకిగానీ, లోపలున్న ప్రొఫెసర్‌కిగానీ తెలీదు.

*   *   *   *   *   *

ఆ రోజు బాగా చీకటిపడ్డాక పెద్ద పెద్ద చప్పుళ్ళు వినబడ్డాయి. ఇళ్ళలో తలుపులు బిగించుకొని కూర్చున్నవాళ్ళంతా హాహాకారాలు చేస్తూ బైటకొచ్చేరు అంతకుముందుకన్నా

యెక్కువగా భూమి బీటవాలువారుతోంది. ఫెళ- ఫెళా చప్పుళ్ళు చేస్తూ, రెండుగా విడిపోతూంది.

ఆ ప్రదేశంలో వున్న యిల్లూ, చెట్లు భూస్థాపితం అయిపోతున్నాయి. రోదనలు.... అరుపులు.... ఇంకా అయిదు రోజుల తర్వాత రావల్సిన ప్రళయం ఆ రోజే వచ్చినట్లుంది.

దాదాపు పది సెకండ్లు తరువాత అంతా సర్దుమణిగింది.

పదకొండు గంటలా రెండు నిమిషాలయింది.

నిన్నటి రోజూ అదే సమయానికి.

ఆగష్టు పదిహేడు అదే సమయానికి.

ఆరోజు నుంచీ ప్రతిరోజూ అదే సమయానికి.

అయితే భీభత్సానికి చెదరనివాళ్ళు ఆ పల్లె ప్రజలే. స్వామివారు ఆ ఒక్క పల్లెని రక్షిస్తామని మాట యిచ్చేరు. ప్రార్థనలు నిర్విరామంగా జరుగుతున్నాయి.

రాజయ్య కూడా వెళ్ళి తృణమో, ఫణమో అర్పించుకొన్నాడు.

వస్తుంటే చీకట్లో యిద్దరు వ్యక్తులు మాట్లాడుకొంటూ వుండటం కనిపించింది. ఒకడు భూషణం, ఇంకొకరు ప్రెసిడెంటు. మాటలో తనపేరు వినిపించటం చూసి అతడు చీకట్లో ఆగాడు. చెట్టుచాటున వున్న అతణ్ని గమనించని వాళ్ళు అతడి గురించి మాట్లాడుకొంటున్నారు.

"రంగారావు ఆపు సేస్తాడంట- రాజయ్య పొలం మన స్వాధీనమవకుండా."

"అంత పెద్దోడయ్యాడా రంగారావు?".

"ఎట్టయినా మనమీద దెబ్బ కొట్టాలని చూస్తున్నాడు" అన్నాడు భూషణం.

"అణ్ని జూసుకొనేనా యీ రాజయ్యగాడు ఇన్ని కబుర్లు చెప్తున్నాడు?".

భూషణం మాట్లడలేదు.

"సరే- అయితే ఆడేం సేస్తాడో- ఏం సెయ్యగలడో సూద్దాం. ఆడి కళ్ళముందరే ఆ రాజయ్య గాడ్ని సెట్టుక్కట్టి నిప్పెడ్తే....? ఆడేం సేస్తడో...."

వింటున్న రాజయ్య వణికిపోయేడు. రెండు ఏనుగులు ఢీకొంటే మధ్య నలిగిన కుందేలులా వణికిపోయేడు.

పరుగెత్తేడు. అక్కుండా పరిగెత్తి రంగారావు దగ్గరకు చేరుకొన్నాడు వగరుస్తూ. విషయం అంతా విని మీసం తిప్పుతూ"అంత ధైర్యం వుందటరా వాళ్ళకి?" అన్నాడు రంగారావు.

రాజయ్యకి భయంతో మాట రావటంలేదు.

"సరే- నేను చూసుకుంటాలే ఆళ్ళ సంగతి."

దూరం నుంచి "మము బ్రోవరా" అని భక్తులు ముక్తకంఠంతో పాడుతున్నారు.

అక్కడ స్వామివారు శేషశయనం మీద విష్ణుమూర్తిలా పడుకొని వున్నారు. అక్కడున్న వారి చేతులకు తాయెత్తులు కట్టబడి వున్నాయి. పూజలు జరుగుతున్నాయి.

డాక్టరు మెట్లుదిగి వస్తూంటే రంగారావు కనబడి నమస్కారం చేశాడు.

"ఎక్కడకో వెళుతున్నట్టున్నారే" అని అడిగేడు ఇంటి ముందున్న స్కూటర్‌ని చూస్తూ.